Noor pealik.

See oli sel ajal kui Prantslased Mehiklastega sõdisiwad, ja ühe Mehiku maa küla tormiga ära wõtsiwad, et ka üks kaheteistkümne aastane poisikene nende kätte wangi langes, mille üle mässajad ära ehmatasiwad.

Üks puha ta kõik — nurises kapten Melje — ega selle poisikese wangi wõtmisest meil suurt kasu ei ole, ükskord peame tema ommetegi joosta laskma, nagu nende neetud Wanshadvor meie käte alt ära libises.

Kapten — wastas leitnant, kes temaga ühes käis — eks ole wõimalik poisikest küsida.

Wäikene Mehiklane kuulas suure tähelepanemisega pealt, nagu saaks ta prantsuse keelest aru. Ta oli kena näokas poiss suurte musta silmadega, roosi punaste huultega, sirge ja sihwakas.

— Poiss, kas sina tunned meie waenlaste juhatajat Wanshadorat?

— Tunnen! — kostis noor wang prantsuse keeli.

Kapten püüdis oma röömu selle teate juures tagasi hoida ja wõttis taskust rahakoti wälja.

Kas sina tead ka kohta, kus ta kõige sagedamine warjul on?

Tean, — kostis poiss uuesti.

Kas sina wõid meile seda näidata?

Kui poiss selle peale ei wastanud, puistas ohwitser kuldtükid tema ette maha. Sina saad omale terwe peotäie kulda, kui sina meiega ühes nõuus oled, lisas ohwitser juure.

Noor Mehiklane naeratas.

— Kuulge! — ütles ta. — Teie peate homsent ootama, ja siis wiin mina teid Rio-San-Shuani kitsasse orgu; aga teie peate ilma wastutõrkumata minu juhatamise järele käima.

See poiss ei ole arglik, wastas üks wana soldat.

— Ärge segage teda, las' ta räägib! — käskis kapten Melje. — Räägi edasi, laps.

Ühes minule tutwas kohas peate teie peatama ja mind üksinda laskma edasi minna.

Kena wiis raha tenida, — ümises poolnaljakalt üks sodat.

Wäike wang waatas tema otsa ja rääkis edasi, ilma et ta oma nägu oleks muutnud:

— Kui mina teile wilega märgi annan, siis näete teie ülewal kõrge kalju otsas oma sõjameeste keskel seda, keda teie otsite. Teie tunnete teda tema riietest ja kuldehetest ära. Temal on kõik tema auutähed küljes.

— Aga kui sina meid petad? Kui sina meid lõksu wiid? — küsis kapten Melje.

Haawawad sõnad leikasiwad poisile südamesse ja ta ajas enese hästi sirgu, nii ta näis kaswawat — ja tema musta põlgtust täis silmadest plahwatas ukkuse säde wälja.

Minu sõnast on teile kül! — kostis ta kuiwalt. Tema kombe oli nii aruldane ja nii südamesse tungiw, et keegi ei julgenud ei naerda ega wastu rääkida.

Järgmisel pääwal wiis pois prantsuse soldatid, kellel head sõjariistad käes, tähendatud koha peale.

Org oma määratuma kaljurahnude ja oma hiiglapuudega oli imetore wiirastusline pilt. Elaw uudishimu, seda kõik ära näha, wõttis Prantslased kui wangi. Sel